

— Не. И самый преторъ, и самъ си Панса и подвигоположничкъ сж творенія на простолюдieto, а простолюдieto не иска отлаганьето отъ страхъ да не са излъже въ надбждитъ си. Тази ти постъпка има и друго неудобство, че ще направи египтянина внимателецъ, който безъ сумнѣние е участникъ въ туй коварство. Прочее недѣй както ты каза. . . . Имашъ за добра честь сичкитъ си слугы въ къшы. . .

— Разумѣхъ друго, пресѣче го Салустиѣ. Побързай дя обржешъ слугитъ. Улицитъ сж пусты сега, ный самы да са заточемъ въ къщата на египтянина, и да освободимъ запрѣнитъ. Тичай скоро! Е! дѣ си Даве! донеси ми тоягата и обуцата. . . Донеси ми папиръ и перо, ще пишж на Претора за да го помолж да отложи извършваньето на рѣшенieto противъ Главка, и че въ растоянiе на единъ часъ ще могж да докажж невинността му. Да, добрѣ е тѣй! Тичай, Даве занеси туй писмо на Претора въ цирка! внимавай да го дадешъ на рѣцитъ му! да идемъ сега! о богове, на които промысла отричаше Епикуръ, помогнете ми, и ще объевиж Епикура лъжецъ.

ГЛАВА 4.

И ПАКЪ ЦИРКЪТЪ.

Олинеъ и Главнѣ бѣхж отведени въ тъмныя и тѣсенъ затворъ, въ който осѣденытъ на изданье отъ звѣроветъ са заприрахж, докато настане страшна та минуца на най послѣдната имъ мѣка. Очитъ имъ, навикнѣлы вече на тъмнотата, тѣ можяхж да различаватъ, въ ужасныя този часъ, взаимно измѣненитъ си лица, на които блѣдавотъята земаше въ тъмнотата единъ цвѣтъ повече погребаленъ и пепелянъ. Съ сичко туй челата имъ бѣхж безстрашны и непреклонны, тѣлеснитъ имъ членове коравы по мъжеството, устнитъ имъ неподвижны и като запечатаны. На едного вѣрата, а на другія съзнанieto на собственото достоинство, и на двамата непорочната и чистата съвѣсть, а може бы и общото утѣшенiе косто са ражда въ общото бѣдствие преобърнахж въ герои достоплачевнитъ тѣзи жертвы.

— Внимавай! чуешъ ли радостнитъ тѣзи викове? тѣ сж гласове на челоуѣцы които намѣрватъ удоволствие отъ кланьето на подобнитъ си, рече Олинеъ.

— Чувамъ и сърцето ми отпада, но боговетъ поддържатъ твърдостта ми.